

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 27. veljača 2019. [\[Multimedia\]](#)

„Sveti se ime tvoje“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Čini se da zima odlazi i zato smo se vratili na Trg. Dobrodošli na Trg! Na našem putu ponovnog otkrivanja molitve Očenaš danas ćemo dublje proučiti prvi od sedam zaziva, to jest, „sveti se ime tvoje“.

U molitvi Očenaš ukupno je sedam zaziva, koji se lako mogu podijeliti u dvije podskupine. Prva tri imaju u središtu „Ti“ Boga Oca; ostala četiri u središtu imaju „mi“ i naše ljudske potrebe. U prvom dijelu Isus nas uvodi u njegove želje, sve redom upućene Ocu: „sveti se ime *tvoje*, dođi kraljevstvo *tvoje*, budi volja *tvoja*“; u drugom je On taj koji ulazi u nas i postaje tumač naših potreba: kruh svagdanji, oprostjenje grijeha, pomoć u napasti i oslobođenje od zla.

Tu se krije matrica svake kršćanske molitve – rekao bih svake čovjekove molitve – koja je uvijek sačinjena, s jedne strane, od *kontemplacije* Boga, njegova misterija, njegove ljepote i dobrote, a, s druge strane, od iskrenog i hrabrog *traženja* onoga što trebamo za život i da živimo dobro.

Tako, u svojoj jednostavnosti i svojoj suštini, Očenaš uči one koji ga mole da ne umnažaju isprazne riječi, jer – kao što sam Isus kaže – „zna vaš Otac što vam treba i prije negoli ga zaištete“ (Mt 6, 8).

Kada razgovaramo s Bogom, mi to ne činimo kako bismo mu otkrili što nam je u srcima: On ih poznaje mnogo bolje nego mi! Ako je Bog misterij za nas, mi, naprotiv, nismo zagonetka u njegovim očima (usp. Ps 139, 1-4).

Bog je poput onih majki kojima je dovoljno samo da pogledaju djecu pa da sve shvate o njima: jesu li zadovoljna ili tužna, jesu li iskrena ili skrivaju nešto...

Prvi korak u kršćanskoj molitvi je dakle predanje sebe samih Bogu, njegovoj providnosti. To je kao da kažem: „Gospodine, ti sve znaš, ne moram ti čak ni govoriti o svojoj boli, samo te molim da ostaneš ovdje uz mene: ti si moja nada“. Zanimljivo je primijetiti da nas Isus, u Govoru na gori, odmah nakon što je prenio tekst „Očenaša“ poziva da se ne brinemo i da ne budemo tjeskobno zabrinuti za stvari. To se čini kao proturječje: prvo nas uči moliti kruh svagdanji, a zatim nam kaže: „Nemojte dakle zabrinuto govoriti: ‘Što ćemo jesti?’ ili: ‘Što ćemo piti?’ ili: ‘U što ćemo se obući?’“ (Mt 6,31). Ali to je proturječje samo prividno: kršćaninove prošnje izražavaju pouzdanje u Oca i upravo to pouzdanje nas nuka da tražimo ono što nam je potrebno bez tjeskobne brige i zabrinutosti.

Zato u molitvi kažemo: „*Sveti se ime tvoje*“. U ovoj prošnji – prvoj po redu! „*Sveti se ime tvoje*“ – osjeti se svo Isusovo divljenje prema Očevoj ljepoti i veličini i želja da ga svi prepoznaju i ljube zbog onoga što on uistinu jest. Tu je, istodobno, i prošnja da svetost Njegova imena odjekuje u nama, u našoj obitelji, u našoj zajednici, u čitavom svijetu. Bog je taj koji nas posvećuje, koji nas preobražava svojom ljubavlju, ali istodobno i mi smo ti koji, svojim svjedočenjem, pokazujemo Božju svetost u svijetu, čineći njegovo ime prisutnim.

Bog je svet, ali ako mi, ako naš život nije svet, postoji velika nedosljednost! Božja svetost mora se zrcaliti u našim postupcima, u našem životu. „Ja sam kršćanin, Bog je svet, ali činim toliko loših stvari“, ne, nema ništa od toga. To čak zadaje bol; to sablažnjava i ne pomaže.

Božja svetost je snaga koja se širi, a mi ponizno molimo da brzo poruši barijere našeg svijeta. Kada Isus počinje propovijedati, prvi koji trpi posljedice jest upravo zlo koje pogađa svijet. Zli duhovi preklinju: „*Što ti imaš s nama, Isuse Nazarećanine? Došao si da nas uništiš? Znam tko si: Svetac Božji!*“ (Mk 1, 24). Takva svetost nikada nije viđena: nije zaokupljena samom sobom, nego se proteže prema van.

To je svetost – Isusova svetost – koja se širi u koncentričnim krugovima, poput kamena bačena u jezero. Zlu su dani izbrojeni – zlo nije vječno – zlo nam više ne može nauditi: stigao je jaki koji je ušao u posjed svoje kuće (usp. Mk 3, 23-27), a taj jaki je Isus, koji nama također daje snagu da zaposjednemo naš unutarnji dom.

Molitva tjera svaki strah. Otac nas ljubi, Sin podiže ruke i pridružuje ih našim rukama, Duh djeluje u tajnosti za otkupljenje svijeta.

A mi? Ne tavorimo u neizvjesnosti, nego imamo veliku sigurnost: Bog me ljubi; Isus je dao svoj život za mene! Duh je u meni.

To je velika sigurna stvar. A zlo? Boji se. I to je lijepo.

Pozdrav vjernicima na hrvatskom jeziku

Srdačno pozdravljam hrvatske hodočasnike, osobito bogoslove, studente i profesore Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Đakovu. Dragi prijatelji, ohrabrujem vas da se posvetite s marljivošću i predanošću svojim studijima, kako biste bili „spremni na odgovor svakomu koji od vas zatraži obrazloženje nade koja je u vama“ (1 Pt 3, 15). Potičem vas prije svega da uskladite intelektualni rad s osobnim i crkvenim životom. Ova korizma neka vam bude milosno vrijeme u kojem ćete obnoviti predanje svoga srca i uma Gospodinu. Hvaljen Isus i Marija!